Viðmerkingar

Jagten på syndebukke i Færø-sagen

Det er formentlig de færreste, der efterhånden orker at læse eller høre mere om den færøske banksag. Efter at have gennemgået undersøgelseskommissionens redegørelse og sundet mig oven på statsministerens og Folketingets reaktion finder jeg imidlertid anledning til et par kommentarer.

Det centrale i Kommissionens redegørelse er aktiebytteet i marts 1993 mellem Finansieringsfonden af 1992 og Den Danske Bank. Finansieringsfonden var i forvejen majoritetsaktionær i den ene af Færøernes to store banker, Sjøvinnubankin, og blev ved aktiebyttet tillige majoritetsaktionær i den anden store bank, Færøbanken, der hidtil havde haft Den Danske Bank som moderbank. Formålet med denne transaktion var ikke at foretage en investering i Færøbanken, men gennem et fælles ejerskab af begge banker at fa dem til at trække pa samme hammel i det vigtige sanerings- og strukturarbejde indenfor det færøske fiskerierhverv. Dette var det væsentlige og overordnede politiske motiv for aktiebyttet.

Ser man pa den tekniske side af sagen eller det, som statsministeren kalder det forretningsmæssige grundlag, og som i realiteten har været udgangspunktet for Kommissionens undersøgelse, er der to forhold, man skal være opmærksom pa.

Det ene er de kurser, der blev anvendt ved aktieombytningen. Disse blev fastlagt til 1:1, dvs. man byttede aktier lige over uden anvendelse af offentlige midler ud fra den antagelse, at begge banker var af nogenlunde samme bonitet. Aktiebyttet havde samtidig den indre logik, at blev de aktier, vi erhvervede, mindre værdi eller maske helt værdiløse, ville det med stor sandsynlighed gá pa samme made med de aktier, som vi afgav.

Dette anførges af Kommissionen, der mener, at Færøbanken i realiteten var insolvent pa tidspunkt for aktiebyttet, saledes at Den Danske Bank skulle være kommet med ekstra kapital til sin datterbank for at bringe den pa højde med den anden bank som en forudsætning for, at der kunne byttes aktier lige over.

Kommissionen støtter sig bl.a. til et privat revisionsfirma, der ud fra de to bankers halvårsregnskaber pr. 30. juni 1993, således som de oprindelig sa ud, har fundet frem til, at Færøbanken var bagud med sine reservationer med tab, de sakaldte hensættelser. Herom skal jeg blot sige, at inden den endelige regnskabsaflæggelse for 30. juni 1993 indregnede Færøbanken Tilsynets ekstra hensættelseskrav i sin resultatopgørelse. Havde den anden bank gjort det samme, ville de relative hensættelser i de to halvarsregnskaber have været de samme. Altsa et udtryk for, at bankerne var ensbenævnte.

Det beløb, striden star om, ligger i størrelsesordenen 2-300 mio. kr., ikke noget voldsomt stort beløb pa baggrund af, hvad der stod pa spil pa Færøerne i 1993. Forud for de gældsforhandlinger med Danmark, der er ved at komme i gang, har man da ogsa fra færøsk side afvist at tage udgangspunkt i dette beløb. Sa hellere ingenting, som det er blevet sagt.

Det andet forhold beror pa, at ved at blive majoritetsaktionær i Færøbanken overtog Finansieringsfonden og dermed indirekte Landsstyret den sakaldte moderselskabsforpligtelse til at forsyne Færøbanken med ny kapital, skulle der blive behov herfor. Virkningen af denne forpligtelse var saledes knyttet til bankens mulige fremtidige tab. Dette var det vigtigste tekniske element i aktiebyttaftalen. At det forholdt sig sadan, var man fuldt ud klar over savel i Landsstyret som i regeringen. Man vidste ogsa, at overtagelsen af moderselskabsforpligtelsen kunne komme til at koste penge. Man var endvidere klar over, at det forslag, der blev forelagt til beslutning, ikke indeholdt en mekanisme, hvorefter Den Danske Bank skulle deltage i mulige fremtidige kapitaltilførsler til sin tidligere datterbank. Havde der været en sadan mekanisme, ville det være fremgaet af forslaget. Det er derfor efterrationalisering at sige, at en sadan burde man have haft, og det er en forvrinding af det faktiske hændelsesforløb at -frihedde- de politiske instanser og -belaste- mig for noget, der la absent for alle.

Savel i København som i Torshavn betragtede man risikoen ved moderselskabsforpligtelsen for Færøbanken som værd at løbe, sammenholdt med den fordel, der blev opnaet ved samdrift af bankerne. Dette fremgar klart af de papirer, der er fremlagt for Kommissionen.

Da denne risiko sa senere, pa grund af den yderligere forværring af den færøske samfundsøkonomi, manifesterede sig i et tab for den færøske Landskasse af størrelsesordenen en mia. kr., sagde man Hovsa, det var ikke meningen, hvorefter man gav sig i kast med at lede efter syndebukke.

Statsministeren var hurtigt ude i dette ærende. Jeg havde knap nok fæet fjernet plastic foliet fra undersøgelseskommissionens redegørelse, før jeg fik stukket en pressemeddelelse i hand en, hvoraf det fremgik, at jeg sammen med Finanstilsynet og Den Danske Bank var skurken i dette stykke. Dette gentog sig senere fra Folketingets talerstol under debatten 27. januar 1998, og det afspejledes ogsa i det vedtagelsesforslag, der blev stemt igennem.

Statsministerens optræden minder om generalen, der efter et overstaet slag tager nogle soldater ud til henrettelse ved daggry, fordi hans auditør har hvisket ham i øret, at der i kampens hede var enkelte forbiere. Det militære isenkram blev ikke brugt godt nok.

Statsministen kunne gøre dette med kommissionsrapporten i handen, en rapport, der efter min mening er meget skræmikker i sine vurderinger til trods for de utroligt uskre forhold, der dengang gjorde sig gældende pa Færøerne, ikke mindst hvad angar værdiansættelsen af de to store banker.

Kommissionens konklusioner er pa en række punkter ganske fordømmende. Jeg finder det ejendommeligt, at man i en retsstat tilrettelægger et undersøgelsesapparat, der i sine virkninger kan munde ud i, at enkeltpersoner og enkeltvirksomheder hænges ud, uden at de har en juridisk chance for at forsvare sig. Hvad der star skrevet, star skrevet.

Til sammenligning kom et tidligere ekspertpanel med professor Erik Gertz som formand til et andet resultat. Rapporten fra denne gruppe, der forela i september 1994, anlagde en bredere synsvinkel og var nærmest venlig over for Den Danske Bank, ligesom man viste stor forståelse for Finanstilsynets vanskelige arbejdsvilkar pa Færøerne under de daværende forhold. En tredje undersøgelse ville formentlig føre til en yderligere variant over samme tema, alt efter hvordan opgaven blev stillet.

Nu fik man med kommissionsrapporten noget, der lignede en domsafgørelse gaende ud pa, at jeg ikke havde gjort mit arbejde godt nok, at Finanstilsynet havde straks sig for vidt i sin medvirken, og at Den Danske Bank havde snydt pa vægten. Jeg skal bestemt ikke fraga mit eget ansvar, men blot konstatere, at disse konklusioner naturligvis blev grebet med kyshand af færingerne og brugt af danske politikere pa den made, som det skete under folketingsdebatten, dvs. stærk, men meget unuanceret kritik.

Giver man sig til at tænke over det hele uden de mange detaljer, er der flere ting, der forekommer højerlige. Som nu feks. da statsministeren og andre minstre sagde, at aktiebyttet som sadan var der ikke noget i vejen med. Det havde et fornuftigt sigte. Det var grundlaget, der ikke var i orden. Jamen dog. Er det ikke det samme som at sige til en arkitekt: Det er sandelig et godt hus, du har bygget, men tegningerne var forkerte.

Eller den færøske reaktion, da statsministeren med rette gjorde gældende, at den danske indsats pa Færøerne havde bæret frugt. Forkert var svaret. Nar det er gaet godt i det sidste par ar, er arsagen den enkle, at fisken er vendt tilbage. Skal man tage denne vurdering for palydende, gælder der abenbart ingen almindelige økonomiske love pa Færøerne, men kun den lov, at torsken kommer og gar.

Og hvad med de mange danske embedsmænd, der var involveret i banksagen, og ogsa færøske for den sags skyld? Er der ikke en lille klokke, der ringer et eller andet sted? Kan det virkelig passe, at alle disse erfarne mænd og kvinder, vel 30-40 talt, alle til hobe kvigede sig i en sadan grad, at selv huskatten matte rødine? Og sa pa en gang.

Jeg mindes en avisoverskrift, jeg sa for nylig. Den lød: Færø-politikere vil ikke gøre det beskidte job. Var det ikke lige netop dette, Nyrup-regeringen i sin tid satte mig til? Jeg og Finansieringsfonden fik det helt klare politiske og samtidigt utaknemlige hverv at gøre noget ved saneringen af det færøske erhvervsliv og at skubbe pa for at fa gennemført en strukturrationalisering. For at kunne gennemføre denne opgave var det vigtigt at fa kontrol over begge banker, for kun herigennem havde man en rimelig chance for, at det skulle lykkes.

Af samme skufle kun jeg ikke lade være med at tænke pa, at jeg i maj 1993 forslog, at de lan, som Danmark i sin tid ydede til Færøerne for at redde bankerne, i stedet for blev givet til Finansieringsfonden, saledes at den færøske Landskasse slap for denne byrde. Med lidt god vilje fra dansk side kunne dette sagtens have ladet sig gøre. Men nej. Dengang lød paralen, at lanene skulle bruges til at presse færingerne til at gøre det rigtige.

Sadan kunne man blive ved, men et sted skal man jo standse, og det bliver sa her med den tilføjelse, at med mit kendskab til og engagement i banksagen reserverer jeg mig naturligvis retten til at forholde mig kritisk overfor mangt og meget af det, der er blevet sagt og skrevet i denne sag.

Richard Mikkelsen

So fór oljan eisini í fisk

Kolvetnisloggavan verður nu samtykt við 3. viðgerð, og harvið er okkara framtíð í oljuhopi stungin uti. Ella rettari sagt, føroysk luttaki í oljuvinnu er sett 10-15 ar aftur í tiðina.

Forsøgan

Tað byrjaði annars so væl. Allir flokkar og allir løgtingslimir tyktust hava fatað, at ein møguleg føroysk oljuframtíð var eitt so stort alvarsmál, at her matti farast fram við stórsta skynsemi. Ein serlig oljuráðleggingarnevnd við fraegnastu serkonu varð vald, og semja var uni, at samskiftið hja nevndini við politisku myndugleikarnar skuldi ganga um sjalvan løgmann.

Á henda hátt varð ein trygg, professionel fyrireikning sett í gongd, og tað er ikki sert, at arbeiðslag og duguleikin hja oljuráðleggingarnevndini og oljufyrisitingini vaktu ans og virðing millum utlendsk oljufelag og myndugleikar. Við hvørt hevur verið funnist at, at tað hevur gingið so spakuliga, men eingin hevur enn kunnað funnist at innihaldinum.

Um allan heim eru mong dømi um samfelagsliga sera ohepnar avleiðingar av oljuvinnu og av vonum um oljuvinnu. Tey grefligastu dømini eru Nigeria, Venezuela og Equador. Færri eru dømini um samfelag, sum eru komin vael fra einari oljuvinnu. Tí vaktu arbeiðshattarnir, sum valdur var í Føroyum, varðing. Her var skilvisi og skynsemi valt at trygga eina so avbalanseraða uppbygging av einari møguligari oljuvinnu í Føroyum, sum til bar.

Nýgg kolvetnisstevna

Tað var kanska blaoyt at roknа við, at eitt slikt skilvisi fór at kunna halda fram, og nu eru vit so komin aftur til føroyska veruleikan.

Tað eru at sigga til ikki tær storu broytingarnar, sum løgtingið nu við 3. viðgerð fer at samtykkja í uppskotnu kolvetnisloggavuni. Men tær eru rættiligu avgerandi brot við tað arbeiðslag, sum hógartil hevur verið, og tær geva teimum rætt, sum hugartil hevur verið, og tær geva teimum rætt, sum allu tíðina have sagt, at føroying um kanst tu ikki roknа við.

Treyt um, at allur flutningur av utgerð (uttan flyting av borpallum) og folki til og fra føroyskum ski skal fara um føroyskan bryggjukant ella føroyskan flogvøll, kann av utlendskum oljufelagum einans fatast sum annaðhvørt vitlevst skemt ella sum onevóg forðing og loysigáld fyri utvinning av kolvetni. Í baðum førum verða løgtingið og Føroyar nett útilokningar.

Broytingin um, at allar utbjoðningar skulu fara fram sambeint serstakari løgtingslog, har tilskilað verður, hvat ikast virksemið fer at gøva buskapi og arbeiðsvinnu, ber á sama borð. Tað tykist, sum um løgtingið vil taka eina møguliga oljuvinnu sum gasla og fyrireikar, hvat slag av loysigáldi, tað skal fara at krevja.

Men tað, sum kanska verri er, er, at løgtingið ætlar eina almenna oljuvinnu a sama hátt sum fyri alivinnuna fyrst í attatiarunum. Tað skuldi verið onevógt at mta a, at tað tok alivinnuni 10-15 ar at sleppa at verða ríkin upp a vinnuligar treytir. Meðan fingu vit dalkaðar firðir, stort umhvørvisligt spell og nógvar privatar husagangir.

Urslitið av viðgerðini av kolvetnislogarupskotinum ger utlendskum fyritøkum pura greitt, at Føroyar er eitt samfelag, sum teir ikki kunnu rokna við. Tað ber ikki til at samraðast og gera avtalu við føroyskar myndugleikar, og tað ber heldur ikki til hja føroyskum myndugleikum at samraðast við utlendskar fyritøkur – uttan upp a kvamsvis.

At rætta bakara fyri smið

Men kanska er tað ikki kolvetnisloggana, ið løgtingið hevur viðgjort. Mangt bendir a, at tað er tilstandandi valið og tvørrandi samstarvslagið millum løgting og landsstyri, sum er viðgjort ístaðin fyri kolvetnisloggana.

Á løgtingið einki alit hevur a landsstyrinum, er vorðið skilligt. Um orsak er til slikt iltruni, so er tað ein sok millum løgtingið og landsstyrið. Tað er ja løgtingið, sum millum sinar fraegstu hevur kosið løgmann og landsstyri. Tað er at rætta bakara fyri smið og bart ut landsskaðiligt at bruka kolvetnisloggna at lysa alment, at løgtingið ikki tryr sínum egnu og sær sjalvum til.

Ein vinnulig framgongd og nýgg tíð kann fara at spyrjast burtur, ur einari møguligari oljuvinnu. Men hon kann bert henda, um vinnulig samband verða bygd upp millum føroyska vinnu og utlendska. Tað fer at forða eini møguligari vinnuligari menning, at vit skulu venda aftur til ta tíð, ta politisk samband er fyrsta fortreyt fyri at reka vinnu og ikki duguleiki.

Tað er pura onevógt hja løgtinginum at royna at trygga føroyskari vinnu og arbeiðsmegi part í einari møguligari oljuvinnu. Eitt er, at løgtingslimir ikki eru valdir eftir farheika at styra oljuvinnu, ella fyri tann skuld nakrari vinnu. Annað er, at vinnan dugir hetta so nogv betur sjalv. Vit kunnu sum dømi taka Wood Group í Aberdeen, sum for inn í oljuvinnuna, ta fiskileiðirnar vorðu skerdar. Í dag hevur fyritøkan 5.000 folk í arbeiði í 20 londum og ein umsetning upp a 5 milliardir kronur.

Leggið uppskotið til viks

Í vinnuligum samanhangi er stabilitetur altvgerandi. Møguleikarnir fyri avkasti skulu vera ometaligu storir, aðrenn ein vinnulig fyritøka fer at gera løgur í eitt politiskt ustablit samfelag. Oljuvinnan er meira von við at gera ilagur í ostablit samfelag enn aðrar vinnugreinar. Men kann hon sleppa undan ostabiliteti, ravnir hon tað.

Vinnur Bretland marknaðartrætuna, fær oljuvinnan greiðar treytir at arbeiða undir, og hon kann ut fra teimum mæta, um tað loysir seg at royna at utvinna kolvetni a okkara leiðum. Við nyggju føroysku kolvetnisstevnuni er oljuvinnan um ein hala, um login skal skiljast, sum hon er orðið.

Í uppruna lagu kolvetnisstevnuni kendu vit tað sum eina skyldu at at skipa fyri, hvussu eitt møguligt kolvetni við Føroyar best kundi verða utvunnið, t.e.v. atliti til umhvørvi, tryggleika og kostnað, so tað kundi koma restini av heiminum til goðar. Nu tykist stevnan verða nærkt av rætti til at leggja forðingar fyri virknari og skilvisari leiting og utvinning av oljuni og rætti til at leggja dyrkandi hlð inn, sum í besta fari einans tæna endamalum, sum einki hava við oljuvinnu at gera.

Í ti liki kolvetnislogin fer til tríðju viðgerð, er hon landsskaðilig. Best varð tí, at hon varð tikin aftur og nytt logaruppskot lagt fram aftur eftir løgtingsvalið.

21. februar 1998
Kjartan Kristiansen

Íløgustuðulin

Nu dagurin nærkast, ta íløgustuðulin til feskfiskaflotan fellur burtur, er orðaskiftið um hetta evni av alvara kyknað uppaftur. Mikudagin 18. februar 1998 voru umboð fyri alla fiskivinnuna o.o. boðin til fundar í landsstyrinum at fáa eina fragreiðing fra Fiskimalastyrinum um, hvørjar politisku og umsitingarligu ætlanirnar voru fyri framtíðar stuðulsskipanir og aðrar broytingar í logini um vinnuligan fiskiskap.

Í oddagrein í Sosialinum fríggadagin 20. februar 1998 verður mælt til, at verandi íløgustuðulsskipan verður niðurtrappað yvir eitt aramal. Í same blað verður formaðurin í Meginfelag Utroðrarmanna, Chris Jan Michelsen, endurgivin fyri at siga, at øll umboðini a fundinum við Fiskimalastyrið settu seg ímoti ætlaninni um at niðurleggja íløgustuðulsskipanina. Hetta er ikki rætt. Sum umboð fyri Felagið Rækjuskip bleiv ongantið sagt, um vit voru fyri ella ímoti ætlan landsstyrisins. Tí skal verða gjørt vart við her, at Felagið Rækjuskip hevur alla ikki vógvart og tikið stoðu í hesum mali, av tí einfoldu orsøk, at rækjuskipini ongantið hava fingið jattaðan nakran rakstrarstuðul. Fyri rækjuflotan er hetta sostatt eitt óviðkomandi mál.

Felagið Rækjuskip hevur ahaldandi gjørt bæði landsstýrið og løgtingi vart við teir óvurhonda storu figgjarligu trupulleikar, sum rækjuflotin hevur, og at rækjuflotin er í eini serstoðu, tá talan er um at skapa virðisøking fyri føroyska buskapin, av tí at mestaum øll rækjuveiða er í altjóða sjógvi, har einki verður latið fyri hesi rættindi. Hetta skal samanberast við tær kvotur, sum aðrir skipabólkar – herundir heimaflotin – fáa lut í ígongum millumlanda fiskiveiðuavtalur, har Føroyar lata líka stor virði aftur fyri tað, sum fæst – t.v.s. í veruleikanum ein -null-loysn- Hetta skal ikki skiljast, sum at hetta er skeivt á nakran hátt – tað er bert ein konstatering.

Personliga skilji eg vael teir grundleggjandi tankar, sum liggja aftan fyri ætlan landsstyrisins um, at vinnan skal klara seg uttan rakstrarstuðul. Eisini kann eg taka undir við ætlanini um, at stuðul framyvir skal latast partvist til endurnýggan av flotanum og partvist til umbygging og effektivisering av verandi flota. Givið er, at føroysk fiskivinna stendur fyri stor um broytingum komandi arini. Ávirkanin av eini komandi oljuvinnu a føroyskum ski fer at vera stor á ávisum leiðum. Eisini er tað hugvekjandi, at tann fiskur, vit í fleiri ar ikki hava brukt sjalvir, men latið øðrum londum aftur fyri kvotur í teirra sjógvi – t.d. svartkjaftur og makrelur – nú er a veg at fáa eitt munandi buskaparligt virði. Fara føroyingar sjalvir at gagnnýta hesar møguleikar, so fær tað sjalvandi ávirkan a kvotuavtalurnar við onnur lond.

Sum eg gjørdi vart við á fundinum við Fiskimalastýrið, so haldi eg tað vera spell, um ein komandi lóg um stuðul til menning av fiskiflotanum bert fevnir um feskfiskaflotan og ikki t.d. fjarfiskaflotan eisini. Eg vildi mett tað skilagott, um landsstyrið stuðlaði og eggaði føroyskari fiskivinnu til at gagnnýta veiðumøguleikar í altjóða sjógvi nógv meira enn í dag, soleiðis at vit eisini fáa okkara part burturav; ta kvotur fyrr ella seinni verða asettar fyri altjóða sjógv eisini.

Mitt tilmeli til bæði landsstyri og løgting skal tí vera, at skipað verður fyri einum breiðum orðaskifti um bæði verandi og komandi stuðulsskipanir til fiskivinnuna, og hvussu fyritreytir kunnu skapast fyri, at føroysk fiskivinna kemur viðari enn í dag. Fyri nøkrum arum síðani varð skipað fyri einum almennum fiskivinnudegi. Mælt verður til, at skipað verður fyri einum liknandi tiltaki skjótast til ber, við luttoku av øllum politiskum flokkum, vinnuni, figgingarstovnum og øðrum ahugabólkum, soleiðis at alt orðaskifti um stuðul kann koma a rætta kos aftur. Tað nyttar einki hja vinnuni at vera sturvin, líka so lítið sum at politikarar tosa um teorir og siters nobelprisvinnarar. Vit hava ein føroyskan veruleika at halda okkum til, og endamalið hja øllum þørtum eigur at vera at finna fram til tað, sum er samfelagsliga mest gagnligt. Tað kann tá vísa seg, at stuðul í vissum føroum er ein samfelagsgagnlig íløga.

Jakup Egholm Hansen

Íløgustuðulin til bátar og skip

Føroya Landsstyri
att: John Petersen
fiskimálaráðharri

Vist verður til fundin 19. februar 1998 millum tygum og undirritaðu umboð fyri bátar og skip.

Á fundinum varð upplyst fra tykkara síðu, hvørjar ætlanir tit hava við teimum 40 mio. kr., sum eru avsettar a figgjarlognini fyri í ar.

Tó vilja vit heita á tygum um at legga uppskot fram um broyting í verandi log um íløgustuðul, soleiðis at íløgustuðulin heldur fram í 3-4 ar afturat, eisini fyri teir batar og tey skip, sum mistu hann í 1996, men at minka stuðulin niður í 60% av tí, sum hann var.

Undirritaðu tiku annars undir við, at stovnaðir verður ein grunnur til endurnýggjan av fiskiflotanum, og at tað, sum verður eftir av nevndu 40 mio. kr., aftana at íløgustuðulin verður goldin, verður sett í grunnin.

Vit tiku sum heild eisini undir við teimum ætluðu broytingunum í logini um vinnuligan fiskiskap.

Okkara grundgeving fyri at yntskja framhaldandi íløgustuðul í 3-4 ar afturat er, at tíðarskeiðið í verandi log um íløgustuðul hevur verið ov stutt til bátarnar og skipini at gera tær nevðugu tillagingarnar og íløgurnar, síðani stuðulskipanirnar í fiskivinnuni varðu avtiknar fyri nøkrum arum síðani.

Við at leingja íløgustuðulin í 3-4 ar afturat fer ein effektivisering og endurnýggjing av flotanum at henda skjótari og a einum betri figgjarligum grundarlagi enn annars.

Jákup Sólstein
Føroya Reiðarafelag
Chris Jan Michelsen
Meginfelag
Utroðrarmanna
Leivur Eidesgaard
Felagið Snellskip
Marner Lisberg
Djupvatnstrolararnir
Árni Dam
Felagið Linuskip
Ensa Petersen
Landafelag Vinnurekandi Utroðrarmanna
Hans Marius Joensen
Felagið Trolhatar
Osmund Justinussen
Felagið Trolskip

Mótmæli

í sambandi við avtøku av íløgustuðlinum til lemmatrolarar

Undirritaðu feleg mótmæla, at íløgustuðulin til lemmatrolarar verður avtikin 1. mars 1998.

Vit mótmæla, at íløgustuðulin verður avtikin just nu. Skipaeigarar hava ferð eftir ferð vist a, at skipini ikki fara at bera seg og tí møguliga verða seld, um ikki ein lagaligari skipan viðvikjandi íløgustuðlinum verður vald í staðin.

Út fra teimum upplysingum, vit hava, fer hetta at hava vanlukkuligar avleiðingar fyri Vestmanna bygd, ta skip okkara verða so illa fyri, at tey fara av knoranum og møguliga verða seld av bygdini.

Hett verður tí a landsstyrismannin uni at fáa í lag eina skipan, sum skipaeigararnir hava skotið upp m.a. í bleðunum, nevniliga eina skipan, har stuðulin minkar so líðandi í einum trý til fimm ara skeiði.

Vinaliga
Norðstreymoyar Tjóðveldisfelag

Norðstreymoyar Sjálvstýrisfelag

Norðstreymoyar Javnaðarfelag

Miðflokkurin

PS. Motmælaskrivið er sent John Petersen, landsstyrismanni í fiskivinnumalum